

Ily ránk vert sorssal

Csoóri Sándornak

*Csak nézünk egyre a hősín égre fel
egy magasba irt haza légtérébe
mely földerengő madárszívverésre
dérütött fényével legbenn énekel*

*hogy felfogjon lassan eszméletünkre
mert zárlatol már valamennyi átok
mint a belénk metszett országhatárok
ha átvérez a zárt éjfelek tükre*

*és ránk vert sorssal bőrünk alá vésvé
körözni kezd a széltörések örvén
a kék váltóláz kettős keringése*

*s pulzárjai mint hófúvásos lángok
a fagy tüzelő fénykörébe törvén
szítanak csak elevenebb zsarátot*

*hát nézünk egyre a hősín égre fel
egy magasba irt haza légtérébe
mely dérütötte madárszárnyverésre
a mélységek felől egykor égre kel*

Kárpátalja, Dercen, 1990. szeptember

Varióla

*Elveszett a fekete bárány
feketedik a szivárvány
szemeinkben fekete rózsá
nyílik a varióla*

*Eltorzulnak lassan a tárgyak
képzetekké köddé válnak
a tengerek felől fekete
halálotat látod-e?*

*Körül ez átkozott határban
kés nyílik minden madárban
kidölt árnyak ébenfa-szobra
révül az ablakokra*

*Dögeivel átiüt a vasban
nehéz ólomsugarakban
mint Krisztus a faragott képet
visel koronás éket*

*Virágaink már térdig gyászban
lobognak eleven lázban
égnek eleven forró mézben
belül észrevétlen*